

LILLA LENA.

IV b

Kapsel
Barnböcker
Ramsay

289

Klass I

M. I.

N: 18. [Ramsay, E. H.]

Silla Lena

eller

1800
5

Svit som snö.

Fri bearbetning efter engelskan

af

G. H—n.

Luth. Evang.-Föreningens förlag.

STENSKA FRUNTJMMERSKOLAN.

ÅBO.

Helsingfors 1886.

Weilin & Ödö's' attitebolags boktryckeri.

- 1 Kapitel.

Tycker du inte om att se snön falla i mjuka glänsande slingor? — Det är isynnerhet vackert på landet, der alla träd och buskar blifwa liksom öfversjockrade och marken inhöljd i ett rent, hvitt täcke.

Men lilla Lena Roberg, med hwilken wi i denna berättelse få göra bekantskap, bodde icke på landet, utan på en smal trång gata i hufvudstaden. Till och med der blef allting vackrare, sedan snön börjat falla; det wäcke nästan förundran att se den mörka, smutsiga gränden inom kort förwandlas till en skänande hwit väg.

Lena stod tigande i dörren och blickade ut på gatan; hennes ansigte war blekt, hennes kläder, ehuru slitna, woro dock hela och rena; hon glömde källden och mörkret, ty i hennes minne framstodo plötsligt dessa ord: „Att jag må snöhwit warda.“ Svarifrån kommo dessa ord och hwar hade hon

hört dem? de syntes så bekanta, men woro ändå så främmande för henne. Slutligen påmint hon sig, att de måste stå i Bibeln; ja, hon hade bland andra äfwen läst det bibelspråk, hwaruti dessa ord förekommit, men det war länge sedan, och hon kunde ej erinra sig, hwar hon skulle återfinna det, ehuru orden: „att jag må snöhwit warda“, oupphörligt ljödo i hennes öron.

Hon wistte ej mycket, det lilla barnet, men så mycket wistte hon, att Bibeln war Guds bok, hwari människorna kunde finna wägen till herrlighetens rike i himmelen.

Då de hwita flingorna upphörde att falla, gick flickan med saknad in igen, ty det war så mörkt, grått och damnigt i det öde, torftiga hemmet.

Lenas mor war död, hennes lif war tyst och ensligt, ty hon hade inga syskon eller någon annan att orda med. Fadren, som war en duglig arbetare på ett stort gjuteri, war borta från morgon till qväll, och flickan war derunder merendels lemnad ensam med sig sjelf. Wid modrens död hade mormodren tagit sig an den späda och upp-

fostrade henne i fromhet och lydnad; i följd hwaraf Lena redan tidigt fick höra talas om Gud och de himmelska tingen, samt lära sig bibelspråk och psalmverser utantill.

Men när Lena war fyra år, dog mormodern. — Hon war nu åtta, och under dessa sednare fyra år hade hon ingenting lärt, utan twärtom glömt det mesta af den enkla lärdom hon i tidigare år fick emottaga. Att den goda säden emellertid icke war död, kunna wi finna deraf, att hon ännu hade något i minnet, af hwad den gamla lärt henne, och tänkte ofta derpå. Det länge i djupet begrafna fröet hade slagit rot, en späd brodd skulle snart uppspira, denna uppskjuta till stängel och bära frukt till ewinnerligt lif.

Fadren war ingen elak man, utan twärtom godsinnad, men på barn förstod han sig ej. Det föll honom aldrig in, att hans lilla flicka kunde känna sig ensam, då han lemnade henne dag ut och dag in, utan syselsättning eller sällskap. „Hon leker wäl med grammarnas barn“, tänkte han; men det gjorde icke Lena. Hon fann dem så wilda

och oreggerliga, och deras lekar passade ej för hennes milda sinne.

Hon hade dock en vän, på nedra botten i huset midt emot. Det var en gammal man, som hette Märten Grön, till yrket fogelsångare, en högst egen gubbe. Hans rum var nästan fullt med burar, i hvilka woro många sorters foglar. Aldrig war lilla Lena lyckligare, än då hon fick fitta inne hos gubben och timma efter timma lyssna till foglarnes qwitter, eller utdela mat och watten åt de små fångarne. Gubben älskade äfwen den lilla tysta flickan, ty han war också wan wid ensamheten och talade sällan wid någon annan än sina foglar. Ömsesidig wänskap förenade dessa två warelser, och kärleken till de små bewingade djuren stärkte än mer föreningsbandet dem emellan.

Just denna afton fick Märten besök af Lena, som hade fallit på den goda tanken att fråga honom efter det bibelspråk, som hon wille hafwa reda på.

Ute war det mörkt och kallt. Lenas fötter sjönko djupt ner i snön, då hon skulle

gå öfwer gatan, in till Märten, hos hwilken en sprakande brasa lyfte.

Ljudet från kakelugnen war också det enda i rummet, ty foglarne sofw, med hufwudet under wingen, och gubben satt på en stol, röfande sin pipa wid elden. Lena kom in och satte sig på en liten pall wid hans fötter. Wåda tego en god stund, hwarunder barnet njöt af wärmen och betraktade tankfull sin wärd.

„Märten“, sade hon, „känner du till Bibeln?“

Sntet swar följde. Märten tog bara pipan ur munnen och såg förwånad på Lena.

„Säg, gör du det?“ började hon änyo.

„Ah nej, icke särdeles mycket“, swarade han slutligen.

Flickan såg misshlynt ut. När den gamle mannen märkte det, frågade han, hwad som nu bekymrade henne.

„Ah, jag wille bara weta någonting ur den. Har du aldrig läst några bibelspråk utantill?“

„Nej, barn, när jag war liten, fanns ingen skola på ett par mils afstånd; wi

behöfde arbeta, hyskonen och jag, och ingen tyckte det war nödwändigt, att wi lärde oss att läsa. Wisst har jag hört en hel hop läsas ur Bibeln, men inte kan jag läsa upp det, inte."

Efter detta owanligt långa samtal försjönte båda i tystnad. Lena satt och stirrade i elden med allwarlig min.

"Mårten", frågade hon efter en stund, med en wisst oro i rösten, "tror du, att wi kunna komma in i himmelen, om wi ej känna Bibeln?"

"Ja wisst, kära barn, jag har inte långt dit, ty jag är gammal och har aldrig gjort en mast emot, utan sträfwat och arbetat i hela min tid, och du kommer wäl efter så småningom, ty du är en liten god unge, som inte leker bort din tid med andra barn, utan är snäll och flitig."

"Ack, det är icke så säkert, Mårten", sade Lena sorgset, "ty jag kan inte min Bibel, och jag tror det behöfs för att finna wägen till Gud."

Lena hade, under det hon yttrade detta, lutat sig mot gubbens knän och såg forskande upp i hans ansigte.

En en gång togs pipan ur munnen, och gubben blickade undrande ned på det lilla bleka, allwarliga ansigtet. Ångsligt lyfte han upp barnets hufvud och frågade:

"Hwad fattas dig, är du sjuk? Du ser ut, som wore du färdig ge dig af från werlden."

"Jag är inte sjuk, bara trött", svarade hon och lade hufvudet helt tryggt i gubbens knä och, förglömmade allt omkring sig, somnade hon godt.

Mårten wille ej röra sig, men pipan smakade icke mera så bra. "Hwarföre war barnet så blekt och gjorde så underliga frågor?" tänkte han. Efter en stunds förlopp wäckte ett buller på gatan den slumrande flickan, och hon reste sig hastigt upp, bestört öfwer att ej wara hemma.

"Kan du ej dröja en stund och dricka en kopp öloft med mig?" frågade gubben wänligt.

"Ack nej; far kommer wäl snart hem och will hafwa något att äta", svarade Lena, nickade ett wänligt godnatt till gubben och sprang luttrande ut, samt in i sitt ödsliga hem.

„Nå, är du nu äntligen här, Lena!“ ropade med sträf röst och butter min en lång medålders qwinna, som stod wid spiseln. „Swar har du varit? — Äntligen har jag fått eld i de sura pinnarne, men watten finnes här intet. — Swarför har du ej gått efter något? du, som ingenting gör på hela dagen. Jag, som har gått i hjälphus och släpat, borde wäl nu få slippa gå till pumpen.“

Lena såg skrämnd ut och swarade ingenting, utan fattade ämbaret samt sprang efter watten. Efter några ögonblick war hon åter tillbaka, för att med största skyndsamt het laga i ordning maten, tills fadren kom hem. Madam Möller sjönt trött och modlös ned i ett hörn af köket. Denna qwinna war icke mycket behaglig för Lena, emedan hon alltid war knarrig och tråkig, och derföre war sliedan ganska nöjd, då madamen blef efterstickad, så att hon blef af med henne på några dagar.

Dwinman fick bo hyresfritt hos Roberg, för det hon såg efter Lena och gjorde sådant, som barnet icke kunde orka med.

Stackars menniska! Hon hade haft ett sorgligt lif de sista åren; hennes hjerta hade blifwit hårdt och hennes sinne bittert, ty inga barn utplånade skrynklorna i pannan och hennes man war på fjön. När han war hemma, hade hon det ännu sämre, ty då förstörde han såwäl all sin egen förtjenst, som ock det lilla hustrun, genom ett mödosamt arbete och sträng sparsamhet, under mannens bortawaro kunnat hopplamla för ålderns och sjukdomens tid.

Klagan, misshandlingar och trätor aflöste hwarandra, när Joseph war hemma. Derföre, när han lemnade fosterlandet och for ut på långresa, erfor hustrun en stor lättnad. Men oaktadt alla mannens fel, dröjde det dock icke länge, förrän hon åter längtade efter hans hemkomst, och den lilla sparpenningen gömdes för att dela sina föregångares öde.

Denna qwinna hade dock fett gladare dagar. Hennes fader hade varit en wälbestäld klockare i en wacker landiförsamling wid södra kusten och haft ett wäl wärdadt och wackert boställe, icke långt ifrån hennes

swärföräldrars hem. Flickan, hwars namn
 war Hanna, war liflig och driftig, hwar-
 före hon till och med hos sjelfwa profstens
 war ansedd som barn i huset. Så stodo
 sakerna, då en jul Joseph kom hem på besök
 hos sina föräldrar. Den liflige sjömannen
 war gerna sedd af ortens flickor, men han
 såg helst på Hanna. Hon, som tyckte om
 att höra honom berätta sina wackra histo-
 rier om främmande länders behynerliga
 seder och bruk, lysnade äfwen gerna till
 hans loftal öfwer henne. Föräldrarne, som
 började märka flickans böjelse för Joseph,
 warnade henne ofta för att så hastigt be-
 stämna sig i ett så wigtigt fall; men Hanna
 förklarade då alltid, att hon icke wille
 Joseph något annat, än höra hans roliga
 historier, och det, menade hon, kunde wäl
 inte vara farligt. Dock, gammal är äldst,
 hur det gick, så wisade det sig dock, att för-
 äldrarnes farsäggor, att dottern skulle war-
 aktigare fästa sig wid denne Joseph, werk-
 ligen woro grundade, då en wacker dag
 Joseph kom hem, för att begära hennes
 hand. Föräldrarne gäfwro då ett afböjande

swar och läto de unga förstå, att det icke
 ginge så lätt att sätta fötter under eget
 bord, utan att man dertill behöfde medel,
 och att sådana borde förtjenas och sparas,
 innan man tänkte på att gifta sig. Men
 Hanna blef utom sig och thystade med gråt
 föräldrarnes inwändningar, och följden blef,
 att lysning uttogs redan följande söndag,
 och giftermälet skedde kort derpå, hwarefter
 Hanna tog affked och följde sin man till
 Stockholm, medförande från sitt älskade hem
 tanken på faderns wrede och moderns bittra
 tårar. Att någon lycka under sådana för-
 hållanden skulle blifwa henne till del, war
 ju icke möjligt. Efter ett kort wistande i
 hufwudstaden, tog Joseph åter hyra och
 Hanna, som icke wille wara hysstlös under
 mannens bortawaro, tog sig tjenst. Hon
 återsåg honom icke på flera år, men mot-
 tog då och då lugnande bref, hwari han
 gaf henne mångt tröstande löfte och ordade
 om, huru prättigt de skulle få det, då han
 återkom från Australien, hwilket icke skulle
 dröja så länge. Hanna, förtjust öfwer
 denna förmodade fällhet, sade upp sin tjenst.

Mannen återkom, och allt slog så bra ut, men fröjden blef icke lång. Snart märkte hon, att mannen war drinkare. Förtrivlad öfwer denna upptäckt, började hon klaga och förebrå honom hans fel i ordalag, som i brist på förmåga att wälja de rätta mera föröklade än förbättrade hans fel. Följden blef, att Joseph en wacker dag åter gick ombord, lemnande hustru och hem åt sitt öde. Nu hade Hanna icke längre mod att taga sig tjenst, men låg derföre ingen meniska till last, emedan hon war arbetsam och duglig. I djupet af sitt hjerta älskade hon dock Joseph lika warmt, men denna kärlek war blandad med ett misnöje öfwer mannens begär att dricka, som hon icke kunde besegra, och just detta misnöje rufwade på botten af hjertat och åter speglade sig i hennes falla drag och buttra wäsende. Hennes uppförande mot Joseph blef, i följd deraf, icke sådant, som det borde wara, för att fästa honom wid hemmet, hwarföre det i stället dref honom ut derifrån. Han lednade snart wid sin swärmodiga Hannas sida och längtade åter ut på det wilda

hafwet, der stormens gny och wågornas swell snart skingrade tankarna på hemmets mindre fälla frid. Om Hanna hade lärt sig, att med undergiftighet bedja Gud om råd och upplysning, huru hon rätt skulle besegra sin mans begär till dryckenstapen, så hade hon säkerligen lyckats att bereda både sig sjelf och honom en waraktigare sällhet, men nu kände hon endast sin harm, och med denna kunde hon intet verka.

Madam Möller, så hette numera Hanna, satt med armbågarna på knäna och ansigtet i händerna, stirrande på elden, wid hwilken Lena långsamt rörde sig, för att laga sin fars qwällsward. Tunga steg hördes; en groflemmad man öppnade dörren och inträdde.

„Du, så kallt här är i qwäll“, woro de ord, som i stället för en wänlig helsning yttrades, och vidare: „Om, jag är hungrig som en warg, är maten färdig? Se der är den ju“, tillade han, i det han såg åt bordet, „det war präktigt.“

Han satte sig genast till bords, och det framsatta smakade så wäl, att han icke gaf

sig tid att se, huruwida Lena åt något eller ej. Flickan deltog emellertid icke i måltiden, utan kröp ihop i ett hörn och syntes mycket sömnig.

Sin wana trogen steg fadren efter måltiden upp och gick till krogen. Lena satte undan det öfwerblifna och gick derefter till fångs. Hennes bädd bestod af en hård madrass, samt ett tunnt täcke. Hon kände sig så trött, att det war liksom hwarje lem wärkte. Någon sömn kom ej på länge i hennes ögon, ty en swår hosta oroade henne. Ghuru det war ganska sent, då fadren återkom, war flickan ännu waken. Han stadnade och lysnade, ty tätta snyftningar omwexlade med en skräll hosta. Detta rörde faderns hjerta, och han frågade helt tyst madam Möller, hwad som fattades Lena.

„Om Roberg någonsin höll sig hemma och wore nykter, skulle han snart märka, att hans flicka hade samma sjukdom som hustrun hans, och att hon behöfde skötsel, stillhet och bättre föda samt warmare kläder; men sådana äro karlarne, de bara tänka på sig sjelwa och fråga ej efter nå-

gonting annat än krogen.“ Roberg såg ond ut, men teg.

2 kapitlet.

Följande morgon tog fadren Lena fram till fönstret och betraktade henne med uppmärksamhet. Han häfwade; hon war så lik sin mor under det sista året hon lefde.

„Barn, hwarföre grät du i går qwäll?“

„Sag frös och hostan war så retsam, att jag icke kunde somna, oaktadt jag war mycket trött och sömnig.“

Fadren såg betänkligt på dottern, men sade ingenting.

För första gången föll det honom in, att den ständiga ensamheten werkade ofördelaktigt på flickans helsa, och att hon war alltför ung och klen för det arbete, hon hade sig ålagdt inomhus; han suckade och tänkte med saknad på sin goda fromma hustru, samt på det löfte han gifwit henne, att om hon dog före honom, så skulle han

åtminstone då fly den för hemmets frid så störande krogen och taga väl vara på den lilla späda, swaga Lena.

Samwetet förebrådde honom nu, att han genom sina krogbesök war urständfatt att skaffa sitt klena barn den närande föda, hon så väl behöfde, samt att han, genom sin bortawaro, öfwerlemnade henne alltför mycket åt ensamheten. Han gick dock som wanligt på sitt arbete, men hela dagen ynde han en besynnerlig oro inom sig.

Det snöade mycket på förmiddagen, och Lena fann äfwen nu ett stort nöje uti att betrakta de mjuka, hwita flingorna. Åter började hon grubbla öfwer de wackra orden ur Bibeln, hwilka hon aldrig kunde glömma.

Denna afton, då fadern ätit, drog han sin stol fram till spisel, tog sliktan i knäet och sade, att hon skulle få följa med till gjuteriet, när det blef mindre kallt, samt började berätta om de många stora maskiner och andra saker, som der förfärdigades. Lenas ansigte strålade af förtjusning, och glädjen förlånade åt hennes utseende ett för fadern ganska lugnande sken af lif och helsa.

I det samma öppnades dörren, och en grof röst frågade:

„Nå, Jakob, är du inte färdig att gå med mig?“

Robergs beslut wacklade, och tvekan de swarade han:

„Jag tror inte jag bryr mig om att gå ut mera i qväll.“

Lena kröp ner på golfwet, men betraktade ifrigt sin far.

„Hwad skall du göra hemma, så rustigt och otrefligt som här är?“

„Jngenting, jag bara tänkte att inte gå ut alla aftnar.“

„Dumheter, hwad kommer åt dig; war treflig som wanligt; jag har inte lust att stå här längre.“

Jakob såg obeslutsam ut, och Lena fattade hans stora hand och tryckte den under tyfnad hårdt emellan sina begge små händer, liksom wille hon hålla fadren qwar i hemmet.

„Nå, kommer du? — Ja eller nej?“

Roberg skändes att säga nej; han drog sin hand ur Lenas och gick mot dörren.

Der wände han sig ofritwilligt om och såg sin lilla flicka stå ensam och sorgsen wid spiseln.

„Hör nu, Henrik, jag tycker, att det är synd om flickan, som är så mycket ensam“, sade Jakob.

„Inte annat? — du kan ju taga henne med till mitt hem; min hustru och barn kunna se om henne. Men skynda dig bara, wi ha' redan fölat länge nog.“

„Lena, tag wäl på dig och kom med mig“, sade fadern. Barnet hade icke mycket varmt att kläda sig med, och hufwudklädet samt koftan woro snart påsatta. Hon war för-
tjust öfwer tillåtelsen att följa med sin far, ehuru aftonen war bistert kall, och en hård isförpa betäckte snön, som knastrade under fötterna. Blåsten trängde twärtigenom Lenas kläder, och hennes tänder skallrade i munnen; karlarne gingo så fort, att den lilla flickan hade swårt att följa dem. Der-
till började hostan plåga henne, så att det war nära, att hon hade måst bedja att få wända om hem igen; men fadern stadnade i det samma, lyfte henne upp på sina ar-

mar och bar henne den öfriga delen af wägen.

„Här äro wi framme“, sade Henrik Hagman och knackade på dörren, som öppnades af en snygg wänlig qwinna, som i den samma wisade sig.

„Maria lilla, behåll Robergs lilla flicka hos dig och barnen, tills wi komma tillbaka“, sade Henrik till sin hustru.

„Stackars barn, så kall hon är, kom för all del fram till elden.“ Lena swarade ej, utan bara hostade.

„Stackars liten, hon har ingen moder, som ser om henne“, tänkte den medlidsamma qwinnan och kyste Lena på den lilla magra kinden.

Hennes små barn kröpo nu fram för att se den främmande, och modern frågade, om de icke wille leka med den lilla flickan; men Lena gjorde ingen min deraf, ty hon wisste icke, huru man skulle leka, och satt derför helst och såg på de lekande barnen; dock fäste hon sin mesta uppmärksamhet wid madam Hagmans äldsta dotters rörelser. Som det war lördagsafton, hade man mycket

att laga i ordning till söndagen. Rummet var stort och tarfligt möbleradt, men likväl sågo de hwittrappade wäggarne, prydda af en och annan biblisk tafsla, samt de snygga, bastanta möblerna, mycket trefliga ut wid skenet af den stora brasan.

„Det är märkwärdigt, att den, som har ett sådant hem som detta, kan wara bedröfwad“, tänkte Lena, som tydligt märkte madam Hagmans bekyrnade utseende. Denna war nemligen en from qwinna. Hon wisste mycket wäl, hwart hennes man gick och hwad det skulle blifwa af, om han allt framgent förde ett för allt högre liknöjdt lif. När de gifte sig, war hon sjelf likadan, men äldsta barnet dog, och då, när moderns hjerta war betungadt af sorg, kom ett wänligt fruntimmer och talade bönnens och sanningens ord till det öppnade hjertat; hon fick nu lära sig att tacka Gud för denna sin själs bedröfwelse. Hennes största sorg för närwarande war, att mannen icke tyktes bry sig om att söka Herren. Han war wäl en öm make och god far, men alltför mycket road af att i glada kamraters säll-

skap taga sig några glas, och följden kunde icke blifwa god.

När arbetet war slutadt, tog modern och lade de små. Sofia, den äldsta dottern, kom och satte sig hos Lena. Det war fem års skillnad i deras ålder, men Sofia lyckades, det oaktadt, snart winna sin nya wäns förtroende. Hon blef mycket förwånad att höra, det Lena aldrig lekte med någon, samt aldrig warit i någon skola eller fått lära sig läsa.

„Hwad gör du då, dag ut och dag in?“ frågade Sofia.

„Jag wet just inte; men dagen går. Jag hjälper madam Möller att bära wed och watten — så tänder jag upp elden och kokar litet — och så sitter jag och tänker. Jag har också en god vän, som fångar och säljer foglar; det är så roligt att wara inne hos honom, ty wi sköta om de små kräken och höra på, huru de sjunga . . .“

„Om du nu är tyst“, afbröt henne Sofia, „så skall du få höra, huru jag läser öfwer min bibellera för söndagskolan.“ Hon gick efter boken och satte sig wid elden,

lade handen öfwer sidan och läste upp verserna flera gånger utantill.

„Om hon kunde säga mig, huru den der versen war“, tänkte Lena. „Sofia“, sade hon högt, „wet du något i Bibeln, som handlar om snön?“

„Nej, minnsann, jag det mins, just nu.“

„So, det finns något, ty jag har för länge sedan hört något derom ur Bibeln, men jag har nu glömt det.“

„Wänta, Lena, kanste det war något om änglarnes kläder, de äro hwita som snö. Men, nej, det kan det icke wara; jag tror det står något derom i Davids Psalmer. Sag skall fråga mamma, jag tror, att hon kan hela Bibeln utantill, ty jag får ej reda på de orden“, och dermed wände hon sig till modern, som i det samma inträdde:

„Mamma, Lena will weta, hwar de orden stå: 'hwit som snö', eller något ditåt, jag wet det inte.“

„Jag tror det är i femtiondeförsta Psalmen.“

„Tack, mamma. Ja, se här är det verkliga.“

„Ack, läs den för mig“, bad Lena sorgset.

Sofia gjorde så, och Lena hörde på med spänd uppmärksamhet; när hon slutat, sade Lena estertänksamt:

„Men jag wet ändå icke riktigt, hwad det betyder: 'Twå mig, att jag må snöhwit warda'. Hwem sade så?“

„David, Israels konung“, upplyste Sofia.

„Hwad wille då David egentligen?“

„Han wille hafwa bort sina synder, som woro blodröda, och få sitt hjerta hwitt som snö. Är det inte så, mamma?“

„So wist, barn“, swarade henne modern.

„Men“, frågade Lena widare, „huru kunde hans synder blifwa borttwätade?“

„Wet du icke, hwem som dog för dig? Hwem som tog bort allas synder?“ frågade madam Sagman under det hon medlidfamt betraktade Lena.

„So, mormor sade för länge, länge sedan, att det war Jesus, som tog bort synderna.“

„Nåväl; Bibeln säger, att Jesu Kristi blod renar oss från alla våra synder. Han

utgjöt sitt blod för oss syndare, och om wi wilja blifwa renade, så twår Han våra hjertan hwita, så att wi kunna komma in i Guds rike."

Lena tycktes insuga hwarje ord och wille fråga mera, men i detsamma öppnades dörren och de båda männen inträdde. Robergs purpurroda ansigte och ostadiga gång utwisade alltför tydligt, huru aftonen blifwit använd, och madam Hagman såg bekymrad bort i wrån, der Lena satt.

"Är det ej bäst, att hon stadnar hos oss i natt?" sade hon högt. "Hennes hosta är stygg och natten kall."

S Robergs dåwarande finnesförfattning tälde han icke minsta inwändning, utan wille hafwa Lena med sig. Sofia tog affked af sin lilla vän och lofwade att med det första helsa på henne. Förtröstande på faderns ledning, lade hon sin hand i hans. Nu blef hon icke buren, utan ostadigt förb fram genom de mörka gatorna; wägen syntes mycket lång, men hon glömde både fölb och trötthet för den nya stora tanken, som tagit hennes hjerta i besittning: "två mig,

att jag må snöhwit warda", hwilken hon saktat upprepade.

3 Kapitlet.

Söndagen kom med sin korta hwila för den folkuppsyllda staden. Det war en lycklig dag för Hagmans; hwilan smakade så godt efter de sex arbetsdagarnes släp, men ändå skönare war det att få lysna till det ewiga lifwets ord, som förkunnades, och att deltaga i loffångerna och bönera.

När Sofia klädde sig på morgonen, undrade hon, huru man skulle tillbringa söndagen hos Robergs, om den användes lika som alla andra dagar. Hon tyckte, att det war mycket synd om Lena, och hade, alltsedan hon för en wecka sedan varit hos henne, inneslutit henne i sina morgon- och aftonböner.

Tidigt på söndagsmorgonen gingo Hagmans barn i söndagskolan, der de så wäl för sina tarfliga men rena kläder, som ocf för sitt anständiga uppförande, fäste upp-

märksamhet bland sina många i smulfiga och trasiga kläder der uppträdande kamrater, hwilkas föräldrar af wårdslöshet icke tycktes bekymra sig om sin pligt att så wårda och fostra sina barn, att de tidigt wände sig wid renlighet och ett städadt wäsende.

Sofia höll sin yngste bror wid handen; hon försökte, under wägen till skolan, att fästa hans uppmärksamhet på hwad han der hade att uträtta, samt lät honom stundom upprepa den bibelvers, som han föregående söndag fått sig anbefalld att kunna. Dagens förklaring wände sig kring den lilla Judiska tjensteflickan hos Naaman af Syrien. Lärarinnan talade allwarligt om de tillfällen, wi alla hafwa att göra godt och wara nyttiga för andra, samt att vår pligt isynnerhet bör wara, att söka leda hwarandra till lifwets watten. Ingen är för ung att blifwa använd i Guds tjenst, och det högsta arbetet är, att sprida kunskapen om Hans namn, samt wäcka kärlek till honom i andras hjertan.

Sofia lade järskildt märke till dessa ord. Hon tänkte på den lilla flickan, som

kände så litet till Gud och Hans Son, och hon beslöt derföre att på eftermiddagen lära henne litet mera härom.

Då de andra barnen gjorde sig i ordning att följa sin far på en spatsergång utom staden, hwilket war deras största nöje, sade Sofia till sin mor:

„Mamma, jag will gå och se om Lena.“

„Det tycker hon nog om, den lilla stackarn, men då måste du ju afstå från att gå med din far.“

Modern gaf gerna sitt bifall till denna dotterns begäran, synnerligast som hon deri såg en stor uppoffring för lilla Lenas skull, alldenstund hon wistte, huru kär Sofia höll sin far, samt huru roligt hon hade, då hon om söndagarne tillsammans med systkonen fick göra en liten spatsergång med honom, något som aldrig kunde komma i fråga på hwardagarne, emedan arbetet då upptog honom från tidigt om morgonen till sent på qvällen, hwarefter han gerna begaf sig på någon krog, för att dricka ett glas med sina wänner. Om hwardagarne behöfdes flickan desutom så wäl i hemmet, för

att hjälpa till med det lilla hon kunde, ty utan modrens flit och omtänka samt dottrens beredwillighet att hjälpa henne, hade icke Hagmans hem haft det utseende af renlighet och ordning, som det nu hade. Barnen woro dertill hela och rena, och lilla Sofia, som bidrog dertill, war äfwen den, som lärde dem deras lexor.

Sofia tog sin Bibel under armen och gick till lilla Lena, innan de andra hunnit kläda sig. Det kostade nog en liten strid, men modern, som såg den, bad, att Gud måtte wälsigna barnets företag.

Kommen till den gata, der Lena bodde, gick Sofia och letade efter huset, då Roberg mötte henne med pipan i munnen och ifklädd sin hwardagsdrägt, för att begifwa sig ut.

„Nå, det war då roligt, du ämnar dig wäl till slickan min, kan jag tro; hon har undrat så mycket, om du skulle helsa på henne i dag. War nu snäll och stanna länge hos henne, ty jag skall gå bort på några timmar“, tillade Roberg, helt förnöjd.

Sofia nickade och gick in.

„Så glad jag är öfwer att få se dig“,

sade Lena och kom sin wän till mötes. „Jag längtade så mycket efter dig.“

„Här är en wän till“, sade Sofia och tog fram Bibeln. „Jag will läsa en hel mängd kapitel för dig i eftermiddag.“

Lenas ansigte, wanligtvis så blekt, purprades af glädje.

„Åh, läs om igen det der om David; jag tyckte det war så skönt att höra, huru han bad att bli hwit som snö.“

Sofia satte sig wid fönstret och genomläste Davids femtiondeförsta psalm. Lena omtalade, att de orden hade ljudit i hennes öron på hemvägen samt hela qwällen, allt sedan hon hörde Sofia läsa dem. Hon undrade, om hennes hjerta kunde blifwa lika hwitt som Davids, ty hon önskade det så innerligt.

„Wist kan det bli det, Lena lilla, om du ber Gud derom.“

„Gär mig, Sofia, jag kan icke bedja.“

„Är det möjligt? Har ingen lärt dig det!“

„Nej, icke på länge; förr kunde jag bedja, men nu har jag glömt det; ty sedan mor-mor dog, bryr ingen sig om att höra på